

**Adelia
Biasiol**
(1950)

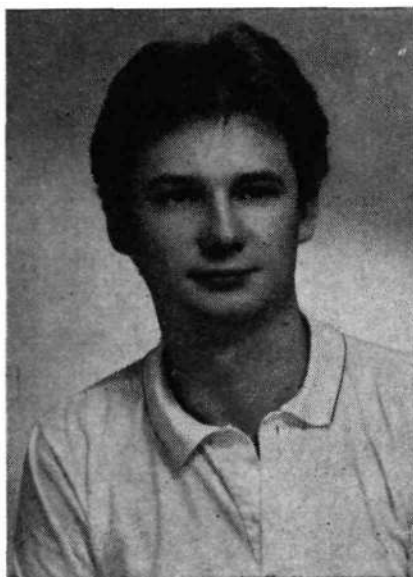
POLETNI   Zraščen s strehami
VEČER   po kotih nakopičen
                  med vejami lenoben
                  nebo iz samih zvezd kot kelih kakor kupola
                  večer poletni
                  mar res prav vsemu se odrekaš?
                  Nekje
                  med solzo in očesom
                  se dražeče me dotikaš.

POSLEDNJA   Sem sadež z veje
KORENINA   ki mi je tuja
                  vsak veter me poboža
                  omami in potem trpinči
                  sem razprt sadež
                  s koščico
                  že v ptičjem kljunu
                  in se lepijo ličinke na moj pecelj.
                  In ko boste končno imeli med dlanmi
                  poslednjo korenino tega čudnega
                  izdanega drevesa
                  se bom sikaje zvila vase. In umrla.

SKORAJ PO CELEM
TEBI

Skoraj po celem tebi sem že plula
in brodolom spoznala s čutnostjo otroka
ki ljubkuje živalski topli kožuh
zaradi tvojih velikih ne
s tema rokama sem zdrobila
svet in ga razsula

a vse ni izgubljeno
podobe bodo spet dobile težo
besede bodo padle
in slepilo bodo tudi
druge mladosti

**Maurizio
Tremul**
(1962)

UTRGAL SEM
CVET

Dolgo sem tekal
po neizmernem travniku
pod umirajočim soncem.

V vodnem izviru
sem si umil
obraz in dušo.

V senci vrbe
sem utrgal cvet.